

Lov om ekstraordinært Bidrag af Statskassen til Kommunerne.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges ovenstaaende Forslag om Hensyn til Udvalg.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov, hvorved Indenrigsministeren bemyndiges til at stadfæste Vndringer i de bestaaende Kreditforeningers Statutter.

(Lovforslaget findes i Tillæg C.)

Sagen fattes under Forhandling.

Indenrigsministeren (Hørring): Jeg skal kun ganske kort tillade mig at paapege et Par Vndringer, som ere foretagne i Folketinget i det Forslag, som Regeringen fremsatte i det nævnte Ting.

Regeringen foreslog, at de bestaaende Kreditforeninger skulde have Udgang til at give Laan, som delvis ikke skulde amortiseres, og man havde sat Grænsen mellem den Del af Laanet, som ikke skulde amortiseres og den Del af Laanet, som skulde amortiseres, ved $\frac{3}{10}$ af Burderingssummen. For den Del af Laanet, der oversteg $\frac{3}{10}$ af Burderingssummen, var det af Regeringen foreslaet, at Amortisationstiden skulde være forstillet, saa at den skulde være 50 Aar for den Del af Laanet, der gik indtil Halvdelen af Burderingssummen, og for den Del, der overstred Halvdelen, 25 Aar. Dette blev ændret i Folketinget, saaledes at den ikke amortisable Del af Laanet kan stige indtil $\frac{4}{10}$ af Laanet, og den overstigende Del af Laanet skal amortiseres i 50 Aar. Jeg har ikke været uden Betæneligheder ved denne Vndring, fordi man jo derfor ikke kommer til at gaa saa ganske lidt videre med Hensyn til Sikkerheden end forudsat i Regeringsforslaget. Men jeg tror dog, at jeg vilde kunne være gaaet med dertil, naar Folketinget ikke samtidig havde udstemt to Bestemmelser af Regeringsforslaget, som særlig tilsigtede at give Regeringen bedre Udgang til at føre Tilsyn med Kreditforeningernes Virksomhed. Jeg sigter herved til de Bestemmelser, der vare medtagne i Regeringsforslagets § 2 under Nr. 1 og 2, nemlig at Indenrigsministeren skulde have Ret til at godkende Valget af et administrerende

Medlem af Bestyrelsen, og at der ved hver Forening skulde ansættes to Revisorer saaledes, at Regeringen udnævnte den ene og godkendte Valget af den anden. Jeg maa lægge megen Vægt paa, at Indenrigsministeren faar bedre Tilsyn med Foreningerne, end han hidtil har haft, naar man skal gaa til ikke amortisable Laan, og navnlig naar disse Laan faa den Størelse, som nu er foreslaet af Folketinget.

Den anden Vndring, som er indsat i Folketinget, er Forslagets § 3, der jo gaar ud paa, at de bestaaende Kreditforeninger skulde have Udgang til at opnaa Statsgaranti for de af dem udstedte Obligationer. Jeg tør forudsætte, at ærede Medlemmer her i Tinget ere befendte med, at Regeringen har erklæret ikke at kunne gaa med til denne Statsgaranti, og jeg skal ikke udtale mig nærmere derom i Øjeblikket, idet jeg senere under Diskussionen vil faa Lejlighed til at fremsætte min Opfattelse deraf.

P. G. C. Jensen: Forslaget, saaledes som det blev fremsat af den høje Regering, gik ud paa at give Regeringen Ret til at stadfæste visse Vndringer i de bestaaende Kreditforeningers Statutter. De Vndringsforslag, der vare fremsatte fra Regeringens Side, vare saadanne, om hvilke der allerede i lang Tid har været debatteret i Rigsdagen. Et af Hovedspørgsmaalene er, hvorvidt Kreditforeningerne herefter skulde have Ret til at udstede ikke-amortisable Laan; derom har der jo allerede i adskillige Aar været talt og skrevet en Del, og jeg tror, at man efterhaanden er kommen til den Anskuelse, at det er rigtigt at komme bort fra den Regel, som man oprindeligt indførte i Kreditforeningernes Statutter nemlig den, at Laanene skulde amortiseres til Bunds. Hvor gavnligt det end kunde være, at Folk vilde afdrage eller blive tvungne til at afdrage paa deres Laan, saaledes at de efterhaanden, og efter længere Tids Forløb hurtigere, bleve amortiserede, det var efter de oprindelige Kreditforeningsstatutter 45 Aar i det hele — saa har det dog vist sig, at være meget sjældent, at nogen er kommen til Ende med sin Amortisering. Alene det at skulle være Gjør af den samme Ejendom i 45 Aar, efter at man er bleven myndig — thi det er dog vel i Reglen i det tidligste paa den Tid, at man erhverver Ejendom — er dog vel ikke noget særlig hyppigt; i de allerfleste Tilfælde vil man være nødsaget til, hvis man beholder Ejendommen, at optage ny Laan til Forbedringer og andre Ting, og i en meget stor Mængde Tilfælde vil Ejendommen stikke Gjør; den nye Gjør